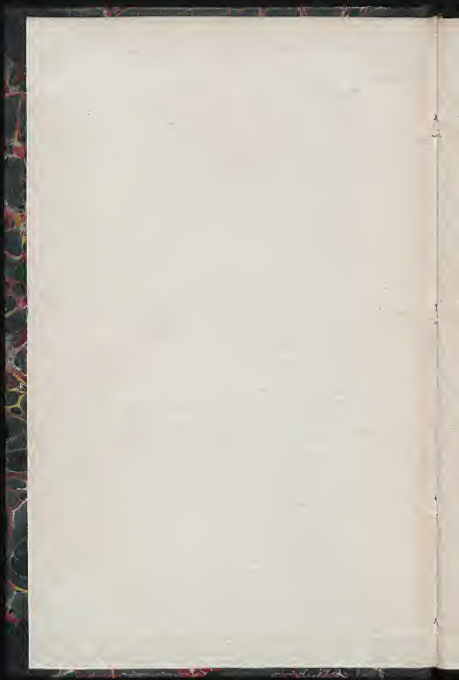

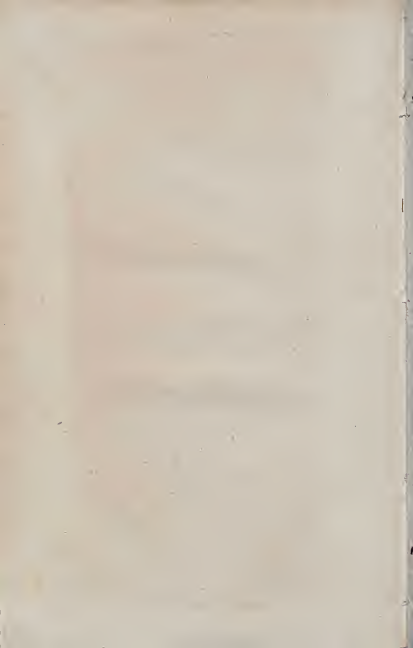
Þodsrít Bessastaða skóla

1833

Placidus drápa

Skóla Hátíð

í minningu

Fæðingar=dags

vors allranádugasta Konungs

Fridriks Sjötta,

þann 28da Janúarí 1833,

er haldin verður þann 3ja Febrúarí 1833.

bodud af

Rennurum Bessastada Skóla.

Brot af Placidus=drápu,

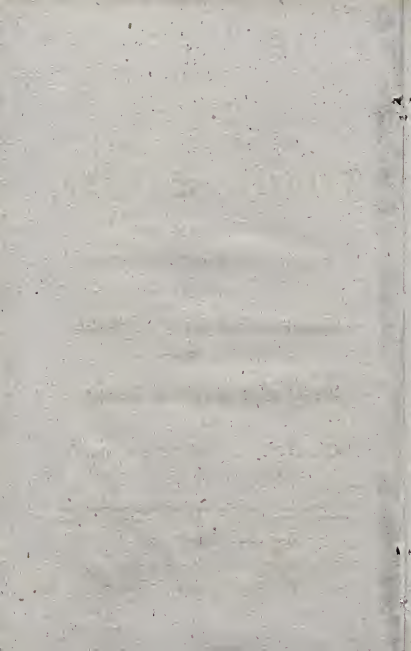
útgefid af

Sveinbirni Egils syni.

Landskrútskrá

Wid eyar Klaustri, 1833.

Prentad af Bókpryncjara Helga Helgasyni,
á kostnad Bessastada Skóla.

B r o t

a f

Placidus = drápu.

F o r m á l i.

Ad þetta kvæði verður nú almenníngi kunnugt á prenti, það er ad þakka Hra. Candidato Haldóri Einarssyni, sem eptir bön minni sendi mér fyrst sýnishorn af upphafi kvæðisins, 5 fyrstu erindin, á lausu bladi, og síðan af skrift af því öllu, svo miðid sem lesid varð. Var Hra. Cand. philos. P. Helgason, sem þá var sladdur í Rhofn, honum hjálplegur til ad lesa það, og tók afskrift af því sjálfur, hverja hann góðfúslega lédi mér; var sú afskrift svo nákvæm, ad vísast var vísað til, hvar bænd voru víð höfð á bókkellinu. Hefir aldrei verid tekið afskrift af öllu kvæðinu fyrri. Ad sönnu sá eg hjá Hra. Dr. Scheving brot af því á lausu bladi, sem hann hafði uppskrifað í Rhofn, en þetta brot hafði seinna glatazt, svo eg gat því miður, ekki haft það til samburðar. Kvæðid finnst í handritasafni A. Magnússonar á turni í Rhofn á kálfstinni No. 678 í 8. bl. f., en er þó talid í Catalogo ad vera í 4. bl. f. og stendur líka meðal handritanna í 4. bl. f. Kvæðid kallast í Catalogo: „gamul carmina, hvári nefnist Agapitus í Rómaborg og Theopista“, en á umslægi kvæðisins heitir það: „heilagt kvæði um Placidus og Agapitus“. Það sem til er af kvæðinu og hér er prentað, stendur á 10 útskrifudum bladsíðum á bókkellinu. Fyrsta blad bókkellsins er með öllu burttrifid, og ekki eptir af því nema litid horn, sést þar á öðrumegin fyrsti upphafsstafr kvæðisins, sem er stórt engilbarnest G.

hinsvegjar á þessu horni sést endir af tveimur línunum, nsl. endir efftu línu: „þá er“, og næstu línu: horþ. A ad gizka vanta 10 eda 11 erindi framan af kvæðinu. Enginn affkrift faunsti af því á turni. Skriftein er, eptir lýsingu Hra. H. Einarssonar, skír, höndin jöfu og sett, óvída mikil bönd. Stórum stösum, sem fyrirfoma í bókkellinu, er svo háttad: ad A er líft í lögum litlu latínsku ái; B, R, S, mjög svipnd sömu bófstöfum í latínu lettri; S, R, R, eru engilsarnest, og rétt eins og sömu stafir í Njálu (útg. B. Hofu 1772); D. er stundum líft ofugu engilsarnestku S. Bókkellid er víða slitid á spáglum, og sumastadar hálfar línur svo máðar, ad engu anga er unnt ad sjá þar nokkurn bófstaf, og sumastadarj gotótt blöðin í miðjunni línunni. Kvæðid er, eptir dómi Hra. H. Einarssonar, skrifad vid byrjun 14. aldar; það er, eptir orðfæri og kvæðskap ad dæma, ei síðar ort en á 13. öld, en getur gjarna verid frá efri hluta 12. aldar.

Efni kvæðisins er tekid af þeim svo nefndu helgrá manna sögum, og er stessja drápa um Placidus, sem í skrininni féll það nafn, Evstachius (í kvæðinu: Evstaktius). Þessa Placidi getur Olafs saga Tryggvasonar (Fornm. s. 1. B. bls. 142) med þessum ordum: „Sá hinn sami varr herra Jesús Kríste birtist opinberlega heidnum Placido riddara höfðingja, ok kalladi til sinnar misfunar, þar sem hann vissi ekki ádr til gudligna hluta, þó at hann gjordi marga luti góða“. Í almanokum finnast nafnin: Placidus 5. Octob., Evstachius 28. Martii, Agapetus 18. Augusti. Þvort sagau um Placidus sé til í sundurlausfri ræðu á íslensku, er mér ólunnugt; ekki get eg heldur dæmt um,

hvert það er saga um hann, eða einhver annar, sem
 Sjálands biskup W. E. Müller hefur afritir um Placidus
 og sem finnst meðal handrita af sögum í Stókhólmi (Sjá,
 Sagabiblióthek 3. B. form. bls. 14—15). En sú sagan
 um Placidus finnst á múnkalatinu í *Historia Lombardica*²⁾, byrjar hún þar á 140. blads. 4. dálki og nær
 út 4. dálk hins 141 blads. Upphaf og endir efnisfins,
 sem vantar framan við drápuna, er eftir því latínsta
 svona: „Placidus var riddara höfðingi hjá keisara
 „Trajan; hann var góður af olmsfuglesum, þótt hann
 „væri heidingi; hann átti konu heidna og góðgjarna, þau
 „áttu 2 sonu. Einhvern dag, er Placidus reid á dýra
 „veidar með mönnum sínum, sá hann hjarta flokk mik-
 „inn, og sóttu menn hans þar að um daginn. Þar
 „var einn hjörtur, sem meiri var og segri en aðrir; sá
 „tók sig úr floknum og hljóp í skógin, elti Placidus
 „hann um daginn, og fékk ei veidt hann. Þar kom að
 „um síðir, að hjörturinn nam fladar á skógar fletti nokk-
 „rum, og leitadi Placidus þá ráðs, hversu hann mætti
 „ná dýrinu. En er hann gafgætur að hirtinum, sá hann
 „krossmark meðal horna hans og mynd Jesú Krísts;

²⁾ Hún er hér í bókasafni Skólans. Formálinn byrjar
 so: Prologus incipit in legendas sanctorum, quas collegit in unum frater Jacobus ianuensis de ordine predicatorum. A seinasta 183. bladi stendur neðst á 2. dálki: Finit lombardica historia per mandata Antho-
 nii Koburger Nurenberge impressa Anno salutis MCDLXXXI (1481?) ydus
 vero Aprilis tercio.

„taladi Kristur þá til hans fyrir muon hjartarus“. Þ
 þeirri ræðu byrjar drápubrotid, og er þó allt fáordara
 en hid latiuska, þó esnin komi í einn stad nidur. Latiuska
 sagan segir, ad Placidus hafi eptir skjarmissirinn ætlad til
 Egyptalands: „og er hann var kominn yfir hafid, heimti
 „skiparinn flutningskaup ad honum, en Placidus hafdi
 „ekfért fyrir ad gefa, vildi skiparinn þá halda eptir konu
 „hans, og þegar Placidus setti sig móti því, band skip
 „arinn ad færa hann á kaf: varð Placidus þá ad skilja
 „vid konu sína“ (sb. 15 — 17. erindi). Þá er esnid allt
 sama, þar til er Placidus kemur úr hersforinni til Róma
 borgar med sigri; var keisari Trajan þá andadur, en
 Adrian kominn í stad hans; tók hann vel vid Placidus,
 og lét húa honum veizlu. Daginn eptir gekk keisari í
 godahof, ad blóta fyrir fenginn sigur; bad hann Placidus
 ad blóta, er hann hefði unnid frægann sigur, og heimt
 aptur konu sína og sonu (59. erindi). „Placidus kvadst
 „trúa á Krist, og blóta eigi god, þá reiddist keisariinn, og
 „lét etja á þau ólmu ljóni; en það vildi ei granda þeim.
 „Þá lét hann kynda naut af eiri, og hleypa þeim Pla
 „cidus þar inn, og létust þau þar. Prem dagum síðar
 „voru þau tekin úr nautinu, og voru heil og óbrunnin
 „og ekki skadt einu hári þeirra. Grófu kristnir menn
 „líkami þeirra virduglega, og bygdu á þeim stad bæn
 „hús síðan. Artid þeirra er kalendas Novembres annó
 „120, eda 12. Kal. Octob., ad því er sumir segja“. Sést
 hérað ad mjög lítid vantar optan vid og framan
 vid kvæðid. Mun drápan gjord vera eptir þessari sögu
 eda annari mjög lífri, því þó esniun sé sumstadar nokk-

ud oðrubiðri niðurskipað í smáatvikum, er þó allur mergur efnisins hinn sami, og sumar greinir mjög hinar sömu, t. d. þar sem Placidus lífir sér saman við Job í 27. erindi, og orða tiltækið í 28. erindi, settu varðhald fyrir munn minn, er orðrétt útlagt af enu latínka, pone custodiam ori meo, sb. Davíðsálm 141, 3.

Þessi drápa er hér fyrst prentuð með þeim ritshætti, sem nú tíðkast í útgásum forrita; svo er og jafnframt hvort erindi fært í þá röð, sem vant er að hafa í sundurlausri ræðu, og víðast hvar beint til kenninga: Þýðir þá málmannkenningu og fól. kvænnkenningu. Það sem í textanum er með frábreyttu lettri; það eru getgátur mínar; er ekki skylt að hafa þær fremur en vill og má hvor setja í stadiann annað, sem betur þykir fara; enda hefi eg hvorgi nærri getað fylgt allar eyðurnar, sem í voru brotinni. Þarnaest er drápan aftur prentuð með þeirri stafasetningu, sem skinnbókin, brúkar, og sagt áður frá því markverðasta í ritshætti hennar; gæti það orðid leiðarvísir þeim, sem síðar kynnu vilja bera þessa útgáfu saman við skinnbókina sjálfa, til að sjá hveð langt þeir hafa komist, sem síðast lásu og skrifuðu hana þeir Hra. P. Helgason og Hra. H. Einarsson.

Leidréttingar í Dlafedröpun:

Blf. 8. lín. 20. England l. Englands:

— 13. — 10. víða -- l. víða.

— 15. — 18. yfir l. yfir

— 20. — 19. viti, l. viti

— — — 23. gat l. lét

— 21. — 8. fviðjast l. fviðjat

— 22 — 5. stób l. stób

Placidus = Drápa.

1. gengit

(sjornis valdr kvæð foldar
frægr) nú mun ég lægja þ:
mjúks, þaldu mannaun slíka,
mordlinns bosi! finna
(vestu í frægri freistni
framr) sem Job enn gamli.

2. Lunde reis gjálfrs frá grundu,
guðs orðum þorðaðr,
elds: var áðr til foldar,
ormstalls bosi fallinn.
-

1) Frægr valdr foldar: sjornis (Krisr) kvæð:
nú mun gengit lægja þ ég (þér); bosi mjúks mordlinns
(mf.)! þaldu (þú stalt) finna slíka mannaun, sem Job
enn gamli; vestu (vertu) framr í frægri freistni.

2) Lunde gjálfrs: elds (mf.) reis frá grundu, þorðaðr
guðs orðum: bosi ormstalls (mf.) var áður fallinn til foldar.

- Þogstýfir bað leyfa
ljósengla sér þengil
vanar vífi sínu
(vegs þessu rök) segja.
3. (Velþir) segðu ok brúði
[byrskríns] sonum þínum,
ell vil ek yðr [kvað stillir]
(ormstalls!) í trú falla;
(hýrslongvir) kom þú hingat
(hvalranna!) dag annann:
þá mun ek yðr þat er ofir
yðr (þegjum nú) segja.
4. Heim kom hoddá geymir;
hagat vel því es sagði
viggþollr vann dyggva
vinnils kono sinni.
(Seims) kvað sér í draumi
(sver veitti þau bærvi
menreið) mána flóðar
(mjóðlynd) konong sýndan.

Þanarslogstýfir (mf.) bað þengil ljósengla (Krist) leyfa sér (ad) segja (þetta) vífi sínu; þessu vegs (ver) rök, eða: leyfa sér (ad) segja vífi sínu þessi vegs rök.

3) Stillir byrskríns (Krist) kvað: beidir ormstalls (mf.)! segdu sonum þínum ok brúði: ek vil falla yðr æll í trú. Hvalranna hýrslongvir (mf.)! kom þú hingat annann dag; þá mun ek segja yðr, þat er ofir yðr: þegjum nú.

4) Hoddá geymir (mf.) kom heim; vinnils viggþollr (mf.) vann hagat því dyggva vel, es (er) sagði kono sinni. Mjóðlynd menreið (kvf.) veitti þau sver seims bærvi (mf.): kvað konong mána flóðar (Krist) sýndan sér í draumi.

5. Of bæði hjú blíðan
biskups fund (at mundum
þeim hygg ef þrifnosph komo)
þá nótt (með veg) sóttu.
Of tveir með þeim þeirra
þýðir gjafir (dóms þýðo
helda hilmis foldar
hirdnesn) synir skirpost.
6. Snjallr gat er frá illo
Evstaktius vaknat:
kvon réð þegns at þjóna
Peopista vel Kristi:
únger nam atferð drengja
Agapitus fragja:
þýðr né þengils lýða
Peopistus trú misti.
7. Of annann dag unnar
elgþróttir í stað sótti
sýrr þannar flærðar þverri-
framlyndum guð sýndist.

5) Of bæði hjú sóttu blíðan biskups fund þá nótt;
ef hygg þrifnuð með veg komu þeim at mundum. Of
tveir þýðir gjafir synir þeirra skirduft með þeim; foldar
dóms: hilmis (guds) hirdnesn (? kristin nesn) þýðu
(þýðdu) helda.

7) Of unnar: elgþróttir (mf.), sótti annann dag í
stað, þannar guð sýndist sýrr framlyndum flærðar þverri.

Sannhugguþr leit seggja
snildar framr á hamri
hvíks í hjartar lífi
hírvandan gram standa.

8. Unni: t engla kennir
aldyggv við bálstyggum
lýteigs lengi at fága
logbeithi síð heithinn:
Þá er sinnar trú svinnan
sjaldspurðum at þurði
fleirjóð fylkir lýða
flærþvare geto lærði.
9. Þræzkattu (verðr), þótt verðir
[vastu] trausts, ok gálf hrusta
[fremþar lýstr] í freistni
(frán: fleids!) af mér váni.
Þinn mun huggun hreinni
(hers: flins) trega mínka,
enn skaldu (árr) til þinnar
(ást: flýrðr!) koma dýrðar.

Snildar framr sannhugguþr seggja leit hírvandan gram
standa á hamri í lífi hvíks (hvíks) hjartar.

8) Aldyggv engla kennir (Kriðr) unni: t lengi at fága
heidinn síð við bálstyggum lýteigs logbeidi (mf.): Þá er
flærþvare fylkir lýða lærði svinnan fleirjóð getu sinnar
trú (trúar) at sjaldspurðum þurði.

9) Verðr fráns: fleids (mf.)! vastu fremþar lýstr: þræ:
zkattu, þótt verðir váni trausts af mér, ok gálf hrusta í
freistni. Ást: flýrður hers: flins at (mf.)! hreinni huggun
mun mínka þinn trega; skaldu enn koma til þinnar dýrðar.

10. Braut varf hjörtr frá hneyti
(heim fór at þat) seima;
Krist bað frægr við freistni
fulltings bopi hringa.
Sagði drengr þau er dugðu
(dólglinns) konu sinni
ræfr (gat hug við háffa)
heit guðs sonar (beitir).
11. Fúss em ef fremðar lýfi
frítt, ef ef þat mátt hitta,
(Kristr frægr hódðað hristi)
hugblíðum stef smíða.
Hlaut sá er ættr er hta
í þn Placidus fríða:
Evstaktius æfi
albazta sér valði.
12. Brátt kom fram, þat er flýti
fríðbragða guð sagði;
næst varð meíðr í mestri
mannraun ellr hranna.

10) Hjörtr varf (hvarf) braut frá seima hneyti (mf.) frægr bopi hringa bað Krist fulltings við freistni, fór heim at þat. Ræfr drengr sagði konu sinni heit guðs sonar, þau er dugðu; beitir dólglinns (mf.) gat hug við háffa.

11) Ef em fúss (at) smíða hugblíðum fremðar lýfi frítt stef, ef ef mátt hitta þat; Kristr frægr hódðað hristi (mf.). Placidus, sá er ættr er hta, hlaut fríða íðn: Evstaktius valdi sér albazta æfi.

12) Brátt kom fram þat er guð sagði flýti fríðbragða; meíðr hranna ellr (elds, mf.) varð næst í mestri mannraun.

Hjörð tók hoddan ferdis
hyggju snjalls at falla
(furlestir stóðst freistni
fengarðs), en hjú denja.

13. Hús brutu heiptar fúsir
(höfst freistni svo) þjófar,
út báru þeir aura
eldormanns or ranni.
Öll réð flærðar fellir
fétjón, þau er beið, ljóna
(snaubr varð árr at auði
unnblakks) guði þakka.

14. Hvat hafim, sjömn, at sitja,
seims! (mælti þat) heima
(elða njótr við ítra
úlf-víns kono sína)?
Egom of at lagja

.
reynðr es sá es stríð má standast
stór

Hjörð hyggjussnjalls hoddan ferdis (mf.) tók at falla, en hjú denja; fengarðs furlestir (mf.) stóðst freistni.

13) Freistni höfst svo: heiptarfúsir þjófar brutu hús, þeir báru aura út or ranni eldormanns. Fellir ljóna (manna) flærðar réð þakka guði öll fétjón, þau er (hann) beið; unnblakks árr (mf.) varð snaubr at auði.

14) Ulf-víns elða njótr (mf.) mælti þat við ítra kono sína seims sjömn! (kof.) hvat hafim at sitja heima? Egom of at lagja Sá es reynðr, es má standast stór stríð.

15. Réð yr Rúmsborg víðei
rausnar valdr at halda
höppum reifþr, þá er hafði
hríngpollr flápa fingit.
Fór á brot með beiti
byrstóðs synir fróðum
til stýrs randa, tírar
tveir ok móðir þeirra.

16. Eit þa þ stríða stefvir
stirðs, er at kom firði,
hýr þund heifni kendan
herleiks of sjá ferja
Veitti: t fremðar flýti
flugstyggu aldygga
setrjóðr fennis jóða
farníng enn þelgjarni.

15) Valdr rausnar, reifþr höppum, tóð at halda yr víðei
Rúmsborg, þá er hríngpollr hafði fingit fláða. Tveir synir
ok móðir þeirra fóru á brot með fróðum beiti byrstóðs (mf.)
til tírar randa stýrs.

16) Stefvir stríða, er kom at firði, þóð stirðs herleiks hýr:
þund (mf.) kendan heidni, ferja síð of sjá. Enn þelgjarni fenn:
is jóða setrjóðr (mf.) veitti: t flugstyggu fremðar flýti
aldygga farníng.

17. Þá es audskiptis eptir
almílds fono dvalþi
(væn leitst hoddgefn honum)
hjerlundr á þæ funda.
Hreins varþ heggv við sína
hraustr, þá er gefl af flauti,
eðar eigin-brúþi
óviljandi at fliljast.
18. Dyrþ-hittir baþ drottin
dag-bæjar sér tæja;
hæst gat hrjóðr við freistni
hugborþ móins storpæ.
Hlauf sá, es æztr er ýta,
íþn Placidus fríþa:
Eostaktius æfi
albazta sér valþi.
19. Fljóð varþ heim með heifnum.
hlunnðýrs fara runni;
fona baþ sér við synþum
faurlífis guþ hlífa.

17) Þá es hjerlundr (mf.) dvaldi fonu almílds audskiptis (mf.) eptir á funda þæ (flipinu); hoddgefn (kvf.) leitst honum væn. Hraustr heggv eðar (unnar) hreins (mf.) varð at fliljast óviljandi við sína eigin-brúði, þá er gefl af flauti.

18) Dyrþ-hittir (Eost.) bað drottin dag-bæjar (himins, Krist) tæja sér; hrjóðr móins stordar gat hæst hugbord við freistni, o. s. fr., sjá 11. erindi.

19) Fljóð varð fara heim með heidnum hlunnðýrs runni (mf.); fona bað guð hlífa sér við faurlífis syndum.

Blífr dugði svo brúði
brátt, at hon sámgast mátti.t,
himna valdr, af hildar
hauknistis samvíst.

20. Sýnir gefr með sína
seggja trausts af flauti
(há var þrefmanns æfi
þúng) tva sono únga.
Seimýnir kom sveinum,
flott-meifr, at á breiðri,
borðs né báða þorði
bera senn yfir nenniun.

21. Sinn bar of á, þá er annann,
ástvitjofr, lét sitja
hraustr, erfingja, hristir
hlakkar flins á bakka.

Blífr himna valdr (gud) dugði brátt brúði, svo at hon
mátti.t sámgast (saurgast) af samvíst hildar hauknistis (mf.).

20) Sýnir trausts (Eustach.) gefr með sína tva únga
sono af flauti seggja: þá var þrefmanns æfi þúng. Seim-
ýnir kom sveinum at breiðri á, né nenniun borðs flott-
meidr (mf.) þorði bera báða yfir senn.

21) Ástvitjodr (Eustach.) bar sinn erfingja of á, þá er
hraustr hristir hlakkar flins (mf.) lét annann sitja á bakka.

- Of þá er annann sækja
 audgildir son vildi,
 stóð (umb sáð síðan)
 svíðr þegn at á miðri.
22. Dýr leit fróns et frána
 fleinrjóðr koma at sveini
 (hryggv varð við þat harða
 hann) en vargr tók annann.
 Of haugfergir bjarga
 brátt hvarungi mátti,
 dýr þá er dyggva hlýra
 drógo braut til flógar.
23. Hlaut sveinn hirðar gætis
 (hugstæðr leó flæði)
 æztr björg (frá vörðom).
 Sjórnæms sæddo berrvar
 fleins í þorpi einu
 bræðr (gluggs hvatendr) báða
 (blóð-íss né til vissuð).

Of þá er audgildir (mf.) vildi sækja annann son, stóð svíðr þegn at miðri á: sáð síðan umb.

22) Fleinrjóðr (mf.) leit et frána fróns dýr koma at sveini, en vargr tók annann; hann varð harða hryggv við þat. Of haugfergir (mf.) mátti hvarungi bjarga brátt, þá er dýr drógo dyggva hlýra braut til flógar.

23) Æztr sveinn hlaut björg hirðar (hjarðar) gætis: hugstæðr leó flæði: æfremmenn gripo annann frá vörðum. Berrvar ar sjórnæms fleins (mf.) sæddu báða bræðr í einu þorpi, né hvatendr blóð-íss gluggs (mf.) vissuð til.

24. Þíffi hálfr, sá er hafði
hrannelds tekitt svanna,
blótum gnægðr, frá bríggi
blíðum, sá vœtr síðan.
Hús átti sér hœttin
hørstrengs at þat lengi
jörð í aldingarði
ögnvíst, ok hélt fríðni.
25. Árr hefir engla stýris
æzt laun af gram raunar
hraustr, sá er hér stóðst freistni
heimsiflings vel mikla.
Glaut, sá er æztr er hta,
í þu Placidus fríða:
Eostaktius æfi
albatá sér valði.
26. Ok þá er heiptar hnekkir
harmtvístr sona misti
(dýrðar vattr víð drottin
dælt gerði sér) mætti:

24) Blótum gnægðr hálfr, sá er hafði tekitt svanna frá blíðum hrannelds bríggi (mf.) lífði síðan sá vœtr; ögnvíst hœttin (síðgöð) hørstrengs jörð. (svf.) átti sér lengi at þat hús í aldingarði, ok hélt fríðni.

25) Hraustr árr engla stýris, sá er hér stóðst vel mikla freistni heimsiflings, hefir af gram æzt lof raunar, o. s. fr. sjá 11. erindi.

26) Ok harmtvístr heiptar hnekkir (Eostach.) mætti, þá er misti sona; dýrðar vattr gerði sér dælt við drottin:

(els) halltu við míð máli,
mín freista: t nú, þíno,
(frægt valþari folþar!)
framar en Jobs ens gamla.

27. Hyrgeymi frá ef heima
(hans vitjóðo) sitja
[kvon var helds með honom]
haukbórðs (vinir) forþom.
Ef em í útlegð stoffinn,
(astar) vinom sjarri,
[kvon er braut frá mér] mína
mein: dýr tóko sveina).
28. Gjalts: aþu, guð, þó mæltak,
(gagls leiþar) mér reiði,
(arfstillis þarf ef allrar
eirar) þurstum fleira.
Settu fyr munn, alls minnunk,
minn, vingjafa þinna,
(veittu ofð varðunn, drottinn)
varðhald, konongr aldar!

frægt valdari els soldar (himins, Kríste)! haldtu máli þínu
við míð, freista: t mín nú framar en Jobs ens gamla.

27) Ef frá haukbórðs: hyrgeymi (mál., Job) sitja heima forð-
um, vinir vitjódu hans, kvon helds var með honum. Ef
em stoffinn í útlegð, sjarri vinum: kvon er braut frá mér;
astar mein: dýr tóku mína sveina.

28) Guð! gjaldt: aþu mér reiði, þó mæltak þurstum fleira;
ef þarf allrar eirar gagls: leidar (himins): arfstillis (Kríste).
Konongr aldar! settu varðhald fyrir munn minn, alls minn-
unk vingjafa þinna; drottinn, veittu ofð varðunn.

29. Morþ·sólar veif máli.
meiþir; sinnar leiðar
geff ramis hotoþr rekka
rógs í þorp or flogi.
Menfergir var margan
móþhress á bæ þessum
vetr, of vann til mætrar
vargnistir sér hjargar.
30. Of til aumra rekka
atvinno gaf þynnis
viggbaldr víðrar foldar
verfkaup, þat er sér merkþi.
Fast hélt lundr, of leyndi,
linnvengis, trú sinni,
hlyndhres heiðna runna,
háttnafr við guð fáttum.
31. Unds hvarðygga hugga
happmildr konongr vildi
láp · hofs lypti · móða
leggjar farms í harmi:

29) Meidir mordsólar (mf., Evst.) veif máli; hotoðr ramis rekka rógs (Evst.) gefir leiðar sinnar or flogi í þorp. Móðhress menfergir (mf.) var margan vetr á þessum bæ, of vargnistir (mf.) vann sér til mætrar hjargar.

30) Of víðrar þynnis foldar viggbaldr (mf.) gaf þat verfkaup, er merkþi sér, til atvinno aumra rekka. Háttnafr (fidsprúðr) lundr linnvengis (mf.) hélt fast fáttum við guð, of leyndi heiðna hlyndhres runna (mf.), trú sinni.

31) Unds happmildr láð · hofs konongr (Kristr) vildi hugga hvarðygga leggjar farms lypti · móða (mf.) í harm:

Þá er við hugun - hafa
herstefnir réð. efna
siðbjóðr snotra lýða
sín heit friðar veitir.

32. Lýtr engla líf ítrom
ánger - hrjóðanda of þjóðar;
einn er öllu hreinni,
allt gott sá er flóð, drottinn,
Hlaut, sá er ættr er ýta,
í þn Placidus friða:
Eostaktius æfi
alþætta sér - valði.

33. Ger var guðr, en verjast,
gramr þurfti her samna
trútt, áðr tigginn mátti
Trajanus vel ráni.
Bauð landreki lýða
líði ríðara friðu
snildar framr at samna
sverð - hríðar til víða.

Þá er friðar veitir, siðbjóðr snotra lýða, réð efna sín heit við
(hinn). hugun: hafa herstefnir.

32) Líð engla of þjóðar lýtr ítrom ánger: hrjóðanda;! einn
drottinn, sá er flóð allt gott, er öllu hreinni, o. s. fr. sjá 11.
erindi.

33) Guðr var ger, en gramr þurfti samna trútt her, áðr tigginn
Trajanus mátti vel verjast ráni. Snildar framr landreki
lýða bauð víða at samna friðu ríðara líði til sverðhríðar.

34. Míntíð grame, þá er gumna
gunndjarfra var þarfi,
yggjar leif hve auka
endr Placídus kendi.
Vellmeiðis bað víða
vígteitr konongr leita;
gnótt hét góðs þeims mætti
grame svinnan hal finna.
35. Bræðr riðu byrvils fíða
beitis tveir at leita
ár, þeirs ítrom voro
endr Placído á hendi.
Fundo gylfa grundar
glabréðanda umb síðir
unnar furs né ærir
afrendan bær kendo.
36. Bærr tók vegg ens fyrra
viggfinnandi at minnast
funds, þá es sína kendi
snarlundaðr húskarla.

34) Þá er grame var þarfi gunndjarfra gumna, míntíð (hann), hve Placídus kendi endr (at) auka yggjar leif. Vígteitr konongr bað víða leita vellmeiðis (mf.); grame hét gnótt góðs, þeims mætti finna svinnan hal.

35) Tveir bræðr, þeirs endr voro ítrom Placído á hendi, ríða ár at leita byrvils fíða beitís (mf.). Ærir (sendimenn) fundu umb síðir gylfa grundar glabréðanda (mf.), né kendo afrendan unnar furs bær (mf.).

36) Bærr funds viggfinnandi (mf.) tók at minnast ens fyrra vegg, þá es snarlundaðr kendi sína húskarla.

Sér leitaði sárir
seins huggunar beima
brátt í bæn af drottni
bilstyggr þá er tók hryggvað.

37. Kvaddi frapti þryddan
Krisis rædd ara nisti:
dýrð hittir þif drottins
dygg, skall - a þú nú hryggvað.
Eiþ kemr, sóknar seipa
sendir, þér at hendi
enn, sú er yðr mun sinna
aup of veg fyr naupir.

38. Blik - týnir vann beina
(hauglestanda) gestum
sunds (tókst harmr af hendum
hár), þeims komnir varo.
útbeiti frá ef ata
undrast bræfr, þá er fundo,
stíps, á skaut - vals beifi
stokks áhyggjo þokka.

Bilstyggr seims sárir (mf.) leitadi sér brátt huggunar af
beima drottni í bæn, þá er tók hryggvað.

37) Rædd Krisis kvaldi ara nisti (mf.), þryddan frapti:
dygg drottins dýrð hittir þif, þú skall; a (skalt er) nú hrygg-
vað; sóknar seipa sendir (mf.)! enn kemr sú tld þér at hendi,
er mun sinna yðr and of veg fyr naupir.

38) Sunds blik; týnir (mf.) vann beina gestum, þeim
komnir varo; hár harmr tókst af hendum hauglestanda (mf.).
Ef frá brædr undrast ata stíds útbeiti (mf.), þá er fundo á
hyggjo þokka á skaut; vals stokks beidi (mf.)

39. Friðbeipir gefr fríðan
 fegnóð með sér brögnum
 höppum glástr, þeim er hraustla
 herþ mein bera á jörðu.
 Þýtr engla líf ítróm
 ángr - hrjóðanda ok þjóðar;
 einn er ello hreinni,
 allt gott sá er flóð, drottinn.
40. Hugþo bráðr at beiði
 brannleggs megin - vannla,
 þottof mildi - matan
 menn Placidus kenna.
 Unds hýrþróttar hitto
 hjaldr serf þo

 höddsendi rétt kendan.
41. Báro orð ok urðu
 oddregns hvaténdr seguir
 heiðins grams af hljóði,
 hjerva lund er fundo:

39) Höppum glástr fríðbeidir gefr brögnum, þeim er hraustla bera hörd mein á jörðu, fríðan fegnóð með sér, o. s. fr. sjá 32. erindi.

40) Bráðr hugðo megin-vannla at brannleggs belði (mf.) menn þottof kenna mildi-matan Placidus. Meintung síðara víshelmingr er, að bráðurnir þekktu loks Placidus af æri eptir sár, sem hann hafði fengið á höfðinu.

41) Oddregns hvaténdr (mf.) urðu seguir, er fundo hjerva lund (mf.), ok báro orð heiðins grams af hljóði:

hödda! baldr til hildar
hugmildr foma. Flyði,
alla tign of eignast
endr þá er lét af hendi.

42. Brátt réðf í för flýtir
flæðar elds með bræðrum
maðr kunni þá manni
megin-tíðindi at segja.
Sóttu fund, er fréttu,
framríðanda víða
lofða sveit, at lifði,
lengi Placidus, drengir.

43. Súð gæði veg víði
(varð grame feginn harða,
heim er happs kom geymir)
hrínglestanda mestan.
Setti þengill þróttar-
þing-bliðr höfðingja
öflugs lýðs, of auki
úlfs sæði töl gæða.

(at) hugmildr hödda baldr (mf.) flyði foma til hildar, of eignast alla þá tign, er lét endr af hendi.

42) Flýtir flæðar elds (mf.) réðf brátt í för með bræðrum; þá kunni maðr manni segja megin-tíðindi. Drengir sóttu lengi fund framríðanda víða lofða sveit, er fréttu, at Placidus lifði.

43) Víði gæði súð mestan veg hrínglestanda (mf.); grame varð harða feginn, er happs geymir (Plc.) kom heim. Þróttar þing-bliðr þengill setti úlfs sæði (mf.) höfðingja öflugs lýðs, of töl gæða (hann) audi.

44. Enn bað úngra manna
ítr gramr fíra samna
fljótt, ef fámeðr þættist,
ferð, Placidus verða.
Svinns komo þá seima
sendis heim (né hann kendi
hryjar lunda) at höndum
(haukláps) synir báðir.
45. Knáði brims á bræðrum
bláffrennandi kenna
(skreytendr réðo skrauti
stokks) stórmennis þokka.
Þings lét þessa drengi
þráhvetjandi setja
sóknar fráns í sína
sveit, þá æzt var teiti.
46. Dýr er himna harri
hann eignast ve . . .
. . . ldr gæfgo . . þr albar
. . . flí stældr

44) Itr gramr bað enn fíra samna fljótt ferð úngra manna, ef Placidus þættist verða fámeðr. Þá komu báðir synir svinnns seima sendis (Plac.) heim at höndum, né hann kendi haukláps hryjar lunda (m.).

45) Brims bláffrennandi knáði kenna stórmennis þokka á bræðrum: stokks skreytendr (m.) réðo skrauti. Sóknar fráns þings þráhvetjandi (Plac.) lét setja þessa drengi í sína sveit, þá teiti var æzt.

46) Dýr er himna harri (hitt af fyrra víshelmingnum er óstíllanlegt).

Þytr engla lif itrom
 ángr - hrjóðanda ok þjóðar;
 einn er ello hreinni,
 allt gott fá er fíð, drottinn.

47. Her manna fór hranna
 hyrbjóstandi at móti;
 samr var ok sókn at fremja
 sit Placidus mikla.
 Dgn stóð ángs af hegni,
 úlfgæðendr þá fláðu;
 þegn hlaut guðs fyrir gagni
 (guðr háþið vel) ráða.

48. Herferðar rak harðan
 hyr - þróttir í styr flóttu
 odda þings, ok eyddi
 eirlaust herof þeirra;
 áðr fyr rán, þat er réðu
 randlinns stafar vinna,
 gjald, sem guðs þegn vildi,
 gulls bezt metendr festu.

Þíðari víshelming sjá 32. erindi

47) Hranna hyrbjóstandi (mk.) fór at móti her manna. Placidus var samr ad fremja mikla sókn ok sit. Dgn stóð af ángs hegni (Plac.), þá úlfgæðendr (mk.) fláðu; guðr háðist vel: þegn guðs hlaut ráða fyrir gagni.

48) Odda þings hyrþróttir (Plac.) rak harðan flóttu herferðar í styr, ok eyddi eirlaust herod þeirra: áðr gulls metendr (mk.) festu bezt gjald, sem guðs þegn vildi, fyr þat rán, er randlinns stafar (mk.) réðu vinna.

49. Hýrgilðir fékk hvíldar
 hramnvíns lífi síno,
 garpr bauð þýðr í þorpi
 þingveljendum dveljast.
 Þét of einhvers hús
 apalds garð brimis kapla
 láðaríðendum leidar
 lúngs umbverfis stúngit.
50. Hús átti sér hättin
 hress í garði þessum
 seks : engjar þar þúgra
 Þeopista sér vistar:
 sízt jarðar fyr firðist
 frá hags, sá er tók hana,
 undins sætis, frá ítrum
 endr Placido, sendir.
51. Of inn í sal sinnar
 síðfróðastir móður
 (bræðr hlutu ættrar iðjo)
 enggis . egs vífir gengs.

49) Hramnvíns hýrgilðir (mf.) Plac.) fékk hvíldar lífi sínu; þýðr garpr bauð þingveljendum dveljast í þorpi: (hann) lét stúngit (leidar) lúngs (láðaríðendum) umbverfis of apalds garð einhvers brimis kapla hús (mf.)

50) Hress hättin Þeopista átti sér hús í þessum garði: (það næsta óljóst, kannske: fékk sér þar lengi þúgrar vistar:) sízt sendir undins frá hags sætis (mf.); sá er tók hana endr frá ítrum Placido, firðist fyr jarðar.

51) Of síðfróðastir enggis . egs vldir (mf. en fyrri partur hennar er rángur) gengs inn í sal sinnar ættrar móður; bræðr hlutu iðjo.

En ítr solbar elda
 o kendi : t
 hirði - gátt þótt hitti
 h þer móþor.

52. Unds títrækir tæfi
 tv.eir bræþr of þat ræða
 orþ, hvat æði - nirþir
 undlinns framast mynþi.
 þollr gat . . . enn ellri
 fyr bróþor
 lýst ok lánga freistni
 I blísar.

53. Frá því er friþgin nýja
 fi sitj trú kendo
 eap yr Rúms - borg
 móþ ela floþo.
 Of hjartglóða beiþir
 bragþvíss gripinn sagþiþ
 frá af frækni dýri
 flóþs, en vargr tók bróþor.

I síðara víshelmingi segir, að móðirinn hafi ei þekkt þá, þó þeir kæmi inn til hennar.

52) Unds orð : títrækir tv.eir bræðr tæfi ræða of þat, hvat undlinns æði - nirðir (m.f.) myndi framast. I síðara helmingi segir, að hinn eldri bróðirinn sagði hinum yngra æfisögu sína.

53) I fyrra helmingi mun meiningin vera, að eldri bróðirinn byrjði þar söguna, þá þau stýðu frá Rómaborg, eptir það þau höfðu fristnast. Of frá bragðvíss beiðir flóðs hjartglóða (m.f.) sagði gripinn af frækni dýri, en vargr tók bróður.

54. Kendumst, árr þá er endi
undfres sago þessa,
mildir bræðr, en móðir
meinstygg sono dyggva.
Spanði ítr til inþis
eir guð . . . a þeitra
þvíat hrygg sága huggun
hodd þe þe.
55. Of fjölkostig fýstist
föstrlands á vit branda
hauka flífs þá er hafði
hýr grund sono fundna.
Fjött þap fylgjo veita
fenglóðar; sér tróða
lífs heffingja leyfþan
Lángbarða til jarðar.
56. Kendumst hjú, þá er handa
. . . þavf ne
arburð elda niðri
ormvángs hve kom þangat.

54) Þá er undfres árr (m.) endi sögu þessa, kendumst mildir bræðr, en meistygg móðir dyggva sönu. I meistugu síðara víshelmingi get eg ei glægt ráðið.

55) Of fjölkostig hýr hauka; flífs; branda grund (kv.) fýstist á vit föstrlands, þá er hafði fundna sönu. Fenglóðar tróða (kv.) þad leyfðan líðheffingja fjött veita sér fylgjo til Lángbarða jarðar (Italiu).

56) Meiningin: hjónin kendumst við, þá konan hafði sagt Plácíð, með hverjum arburðum hún var þangat komin.

Veispi . þrór vís þá þá
 b . . ri fanna
 armlinns æsto sinna
 . . ld . rþ þo.

57. Gerþo grannar jarþar
 er barizt hefðu
 eklaust ítrum þakkir
 gram siðellum;
 áþr til Rúms frá rþmo
 með teitri
 sigr-glaþr snilli . . rþ . .
 sókn stærandi færi.

58. Né víghressa vissi
 vel s
 tírmilde tiggja þeirra
 trau
 óþarfo þaþ erfi
 ite str þa
 andrán Adrianus
 orsa mets

59. Inn þaþ með sér svinnan
 snarfengr í þof þengill
 (itr hnektir stóþ úti
 ángs) Placidum gángs,
 Blóttu (þvaþ gramr
 sókn of fagna;
 kvón hittir þú þína

En Placidus kannaðist við báða syni sína, þá þeir höfðu
 sagt honum æfsegu sína.

Brot af helgu kvæði um Placidus edur Eustachius,

ordrétt eptir bókfellsbroti, sem finnst í handrita
safni Arna Magnússonar, No. 673.

Nú fylgir kvæðið ordrétt prentað eptir afskrift Hra. P. Helgasonar, með ritshætti sjálfs bókfellsins, sem nákvæmasti verður; er þar við á stöku stad samantorin fyrsta afskrift Hra. H. Einarssonar af 5 fyrstu erindunum (A), og síðari afskrift hans af öllu kvæðinu (B). En þar sem sumir bókskrif, sem stinnbókin brúkar, ei finnast í venjulegu prenti, þá er gotneskt o (ø) brúkað í stöðum fyrir hring með þverskrifu yfir: R í miðju og enda á orðum, í stöðum fyrir engilsagnest. R. Í skringargreinum hefi eg getið um böndin í bókfelli (t. d. í, b., þ. e. atkvæðið í er bundið), eptir afskrift Hra. P. Helgasonar, og bætt hér og hvar við athugasemdum, viðvikandi ritshætti og lesri einstöku orða, og hefi eg bæði samantorid rithátt bókfellsins við sjálfan sig, og til styrkingar stundum tilfært rithátt annara stinnbóka, eptir því sem mér var þunnugt. Það markverðasta í rithætti stinnbókariannar er það sem eptir fylgir.

I. Hljóðstafir.

æ er nokkrum sinnum brúkað fyrir æ, t. d. fjornaems,

daelt; og eins þá æ er brúlað fyrir e, t. d. gaeym:
ir, . . . æntendr (45, 3).

ao er tvísvar brúlað fyrir á, t. d. aorr, haorr.

av er brúlað 1) fyrir digra hljóðstafi: opt fyrir au,
og fyrir á í nafninu á (21, 1. 8) og avrr (árr),
54, 1, einsog í skinnbók frá byrjun 14. aldar, sjá
Fornm. s. 4. b. form. bls. 3. 2) fyrir granna hljóð-
stafi: opt fyrir ø, og tvísvar fyrir u, t. d. avþar
(uþar) 17, 7, gavtr (guþr) 47, 8, einsog í Jæslend.
b. Nra fróða bls. 19. Öþr fyrir Uþr, Auþr.

e er þrífaldlega brúlað fyrir i í endíngum orða, t. d.
genget, boþe, gamle, frestne: þengel, drorten,
þengels, moena, stornes, styver, stiller, skolcosteg:
havem, fenget, unnet, matet, syndess, fallen; lífa
í rót orðsins, t. d. svennan f. sviunan, einsog í
Reykholts kirkju máldaga¹ stendur henni f. hinn.
Þessi ritsháttur tíðkast mjög í norðrum skinnbókum,
sjá Fornald. s. 2. b. form. bls. 10—11, og þrífald-
lega í Fagurðinu².

e stundum í stöðinn fyrir ei, t. d. svenn, þerra, frestni.

e í stöðinn fyrir a, t. d. ualderi, beþ; slíft kemur ei ósjald-
an fyrir í Fagurðinu, t. d. vendar, þedan, þedra,
þengat, þer, þet, þenn (f. vandar o. f. fr.)

¹) Sjá biskups Ginns kirkjusögu, Jsl. 1. p. bls. 206; heldur
biskupinn að máldaginn sé skrifaður 1224, sjá sama part
bls. 205, og 4. p. bls. 136—137.

²) edur ættartali Noregskonunga; þessi bók er með norðrum
ritshætti, og líklega skrifuð í Noregi, en ekki er hin
samantekin fyrir en í fyrsta lagi í byrjun 13. aldar.

o í stadinu fyrir á, t. d. or, oR (9, 7: 13, 7), boro (13, 3: 41, 1), sottom (30, 8), fro (27, 1), hirþi gott (51, 7), fror (53, 7); sama kemur oft fyrir í Fagurfinnu, so sem, ola, bog, sogu, blo, sottom, rod, hott (s. ála, o. s. fr.) lífa einu sinni í Reykh. fl. málb. lín. 10. ovepe s. áveipi, sem sést af útlegg- ing biskups Sinus.

ov í stadinu fyrir au í loun (laun) 25, 2; eins brúfasti ou oft í Fagrfl. t. d. louna, roun, læboughs, Rouma, rousn, ouc.

þ er hartnær allstadar brúfasti fyrir æ, þ. e. æ sem kemur af ví (sjá lestrarkver próf. Rastó, bls. 27). t. d. brøþr, bō, bōn, flōþar, flōþi, frōþn, frōþir, glōþr, guðgþr, grōnnar, gōþendr, hugstōþr, rōþir, rōþa, sōþia, tōþi, þōttelk, øþi —, øþo, øþir. Í sam einum orð- um er o brúfasti fyrir s, t. d. bōiar, tōia, øþr, og o, t. d. hova s. hōsa. Einu sinni er aþ hast fyrir s, t. d. aþst s. æt, 45, 8.

Auk þess er s stundum brúfasti 1) fyrir digra hljóð- stafi: ó, t. d. øviliandi, tōk: og í stadinu fyrir á í nafn- innu s, líft og í Fél. bók Ara fróða. 2) fyrir granna hljóðstafi, e, ø, t. d. gōk, gōþi (gekk, gerþi, gjörþi), sb. Fél. s. 1. b. form. bls. 2.

2. Samhljóðendur.

e er optast brúfasti fyrir t í enda lídandi sagna, t. d. sekkirþose, duelliasc, og s. fr.; þó stundum E, t. d. leirsk, stoþsk, utssk. Almars brúfasti e og f hmið, t. d. rōþir, tōce; optast ek s. fl, þó er ec brúfasti 13, 8: 38, 8, og ff 30, 1.

þ er tefid framan af orði í varf s. hvarf: og úr midju orði í umbverfis s. umbhverfis, eins og í Reykh. fl. málb. lín. 13. stendur sandalsar s. Sandhalsar.

ð (engilsagnest-enn) er oft brúfasti í midju og údurlagi

orda, ymist fyrir eitt, ymist fyrir tvo Enn; einsog gert er í bótsfellebrotinu góða No. 160, sjá Egils s. Skallagr., útg. Khöfu 1809, toft. 1.

q er brúkad fyrir á undan v; þó er á brúkad 27, 7.

þ er ávallt brúkad fyrir Ed, jafnvel stundum eptir l, m, n, e, t. d. v. lþe, dualþe. fremþar, svuþum, merþþi; nema 12, 3 er brúkad d, og 27, 3: 31, 7: 39, 2: 47, 8 t fyrir Ed.

Tveir samhljóðendur fyrir einn:

ff fyrir f í heifft 13, 1.

gg fyrir g í vagg 29, 8, seggia 3, 8.

ld fyrir ld, en þó miklu sjaldnar en ld.

nd brúkast ei nema tveini eða þrem sínum fyrir nd.

rr og R fyrir r í berra, þorrþi, suar.

sa fyrir s í ramsa, 29, 3.

tt fyrir t, t. d. motte, sittia, astt.

þs fyrir þ eptir framburðinum, í heifot, lyfoté (heipt, lypti), einsog í Reykholts kirkju máldaga lín. 12. siendur toft s. topt.

sc stundum fyrir s 1) í enda orðs, t. d. litisc, borþse, sitse. 2) í upphafi orðs, t. d. sefirþose, selagvir, einsog í Reykh. ff. máld. lín. 12., þvar selaklagil siendur fyrir Slakkagil.

sz fyrir s í mannz (manns), sb. Gornald. s. 2. b. form. blf. 8.

te } fyrir t (s: ds, ts) t. d. vetel, ststrar, batstr.

ts } fyrir s, í enda orðs, t. d. ormstalz, þaltz, mannz, armlinz, sitz.

Þísa er það merkilegt, að tveid er að th í gríðum nosnum sem að isl. þ, sjá 6, 4. 8. sb. 50, 4.

• • • • •

[illegible]

... and ...

... and ...

01/16/11
11:20 AM
11/16/11

A, B; sem: og getur

3.

Veisþ 1. segðu oc brúði
 byrsofns 2. sonom 3. þinum 3.
 ell 4. vil ec yðr 5. qvaþ 6. stiller
 ormstalz itru callaþr 7.
 þyr sclavgoir 8. com 9. þu þingat
 þyvalrannar 10. dag aMan
 þa mun ec yðr 11. þat er þes . . 12.
 þofer 12. þegium 13. nu seggia.

1. e i þ er óglægt; þesir þvi bandid ir effi sezt. 2. eg held
 hér egi að lesast byrscrins, svo að scri þesir verid líft for;
 byrscrin, himin, einsog vindker. 3. om, um, b. 4.
 daust. 5. þr b. 6. v. daust. 7. a þr, daust, og þr sýndist
 bundid; réttara mundi calla. 8. hér mun strif þasa vantad
 yðr av. 9. om, b. 10. þyvalr . . . , A; annar, daust, B
 11. þr, b. 12. af þvi hér vantar stúdur, held eg að lesa egi þ fer
 (þ: vofir) vfer (yðr); og það lártinska þesir hér: ut ibi rur-
 us appaream, et, quæ futura sint, plenius
 tibi pandam. 13. um, b.

4.

Heim 1. com a hóbba ? .
 þagat uel þvi es sagþe
 viggþollr v þuggua
 viMnils cono sinne
 seis 2. íðravme
 suað veitte þav baveve
 reifþ mana slóþar
 mioclynd kona 3. syndan.

1. tm, om, b. 2. hér mun strif þasa vantad yðr i; á þá að
 lesast setms. 3. kon . . . , A; kannske kóng eda konong,
 þvi konúgr mána slóþar er Kristr.

De beþe þiv bliþan
 byscoþs fund at mundum
 þeim 1. þyggeþ þri *) como
 þa nott meþ ueg sotto
 oc 2. meþ þeim 3. þeirra 4.
 þyþr 5. geþfer doms 6. þruþ 7.
 þavllðo 8. þilmis foþldar
 þiþnoþn 9. þyner feþirþoþe.

1. im, b. *) þriþna (na óglægt) A; þelbur vilði eg:
 þriþnoþ. 2. þér á viþt af ſtanda: tveir. 3. im, b. 4.
 bundið: þra, ſtrif med agniá yfir þ. 5. þr, b. 6. om, b.
 7. u dauft. 8. kannſte: þavlda, einſog 6, 3 þiono er f.
 þiona. 9. : þirþnoþn, ſjá 10. er. ſgr. 1.

Eniallr gat or fra illo
 evſtaftius 1. vacnát
 quon reþ þegns at þiono 2.
 theopiſta 3. uel criſti
 vngt nam 4. at ferþ drengia
 agapius 5. fregia
 þyþr 6. ne þengels lyþa
 theopiſtus 7. tru miſti.

1. us, b. 2. ſjá 5. er. 8. ſgr. 3. þad lat. þeþir theos
 ſþite, rángt. 4. am, b. 5. us, b. 6. þr, b. 7. theoſpi
 tus, lat.

7.

De aðnan dag uðar
 elgþrotr ístaðsotte
 fyrr það; flerþar þueðe
 framlundum 1. syndese
 san; huggvþr 2. leit segia
 snildar framr 3. ahamre 4.
 þiðs iðlartar lifi
 þið bandin 5. gram 6. standa.

1. am, um, b.; hér sýnist vanta inni; gup. 2. þr, b.
 3. am, b. 4. am, b. 5. bandin (b óglöggt) eða vand;
 in, B. 6. am, b.

8.

Uðnet 1. engla kenne
 alduggv við þel stuggum 2.
 lyteigir 3. lenge at faga
 logbeiðe sið heiðeð
 þa er sinnar 4. tru sueðan
 siald spurðum 5. at þvði
 flein rið þylker lyða
 flerþ vað goto lreðe.

1. u, dauft. 2. um, b. 3. ir, b.; en eg held, að hér hafi
 ekki verið bandid ir, heldur fróð:ess fyrtr ofan linuna, eins og
 1. er. 7. fgr., því hér á að standa lyteigs. 4. in, b.
 5. um, b.

9.

Hreitscatttu vorþr 1. þot verþir 2.
vattu 3. travstic oc ger 4. hrosta 5,
fremþar 6. lustr ifrestne
fran sceips af mer 7. vanir 8.
þin mun huggon hreiðe
hersseins trega minka
en scalbu or til þinnar
astt seurþr coma durþar.

1. þr, b. 2. er, tr, b. 3. e, daufr; kannste vafra. 4.
kannste: gec f. gaff. 5. þetta mun rétt: þad mun vera við:
sogn af hrusttr ff. hraustr, sjá Eglu, utg. fh.; bls. 108,
ffgr. þ. 6. em, b. 7. er, b. 8. tr b.; eg vildi helst lesa
vani, nesnil. þótt verþir vani trauðs af mér, þ. e.
þótt þú fátir enga hjálp af mér; bandid tr á hér og 26, 7 ad
gilda fyrir i; eins er í sumum bókum bandid tr. ff. eitt r,
sjá Egils s. Skallagr., utg. Rh., tofl. 2. fol. 99, bls. 665,
tr: 678, a: 681, og einkum bls. 677, v. sb. 10, 5 og 29, 2 hér
fyrir nedan; ad i skrifast fyrir ofan stafi í miðjum ordum,
seft af 16. er. 6. ffgr. og 19. er. 1. ffgr.

10.

Þavt 1. varf hiorfe fra hneyte
heimfor 2. at þat seima
crist þaþ fregr við freistne
fultings bope hringa.
Sagþe drenger 3. þav er dugþv
dolg liðse cono siðe
roser gat hug við þasca
heit guþs sonar beiter 4.

1. hér er r slept, eins og 5, 8 hiþnæfn f. hieþnæfn;
eins er í Reyfth. ff. málb. band f. brand (Ísl. firkju s. 4.
p. bls. 137. ffgr. lín. 6: 11). 2. in, b. 3. er, b., sjá 26,
2; sb. 9. er. 8. ffgr. 4. er, b.

II.

Fuss em 1. ef fremþar 2. lyse
friet ef ef þat 3. mað hitta
crístr frer 4. hódða hroste 5.
hug blípum 6. stef smípa. *)
hlavt sa er ostr er yta
íþn placitus 7. frípa
evstaktius 8. evi
albatsta ser ualþe.

1. em, b. 2. em, b. 3. bundid. 4. kannste tjó r 3: hjálpa
ar; nema þad sé sögn af nafninu fró, og egi að skrifast frær
3: huggar, gleður. 5. hroste (o dauft) eða hruste, B.
6. um, b. *) smípe (e dauft) eða smípa, B, sb. 12, 2:
9, 2. 7. us, b. 8. us, b.

12.

Bratt com 1. fram 1. þat er fýte
fríþ bragþa 2. gvp sagþe
nest vard meíþr 3. ímestre
manravD. . . . 4. elshíanna 5.
hiorþ toc hódða scerþes
hvggio sníals at falla
fuc lester stoþst freístne
fleggarþs en hlv deyia.

1. om, am, b. 2. bragþa (a dauft) eða bragþe, B.
3. þr, b. 4. or (dauft), íeydunni, B; mér sýnist mega fleppa
því, eða leja: í mestro manirraunom. 5. elshíanna, eða elé;
hranna, B; réttast mun: ellé hranna, 3: 1 f. 11, einsog 12,
6: 10, 4.

13.

Þv's brutu heiffar fuser
 höfð frefne fua þiovar
 vt bore 1.
 allðor 2. mans; or raðre
 oll reß fterßar 3. feller
 fe tion þav er beip liona
 fnavþr 4. varreþr 5. oð at avþi
 und blaß 6. guße þacca.

1. bvr., B; réttara boro (3: báro), einsog 41, 1;
 kannste vísuorðid egi að vera: út báro þeir aura. 2. a, dauft;
 . . llðor, B. 3. ar, dauft. 4. þr, b. 5. þr, b., rr,
 dauft; bandid yfir þ á hér víst effort að þýða, fb. 41, 1: 45, 6.
 6. réttara: unnblaßs.

14.

Þuat þavem 1. fiomn at sitia
 feims 2. melte þat þeima
 ellða niotr víþ itra 3.
 ulf vins cono fina
 eigom ofß at legia 4.
 eið rette þumat 5. guß 6. beted 7.
 reyndr es þa es ftrif ma standafe
 flo naße orom 8.

1. em, b. 2. im, b. 3. ra, b. 4. lægia, B. 5. um,
 b. 6. þessu orði fleppir B. 7. ef, óglaggt. 8. om, b.

15.

Reß þr rums 1. borg uifre
 rausnar ualdr 2. at þalða
 þavppum reifþr 3. þa er þafþe
 þringþollr feaþa fenger

1. um, b. 2. dr, b. 3. þr, b.

for a brot meþ beite
burstofs synir 4. froþum
til styr 5. randa tirar
tueir oc moþer þerra.

4. synum eða synir, B. 5. yrð, dauft; st..., B.

16.

Sic 1. striþa steþver
stirþs er at com firþe 2
hot 3. uina 4. heiþne keMDan
þer leics of se 5.
vettet 6. fremþar 7. flyti
flogstyggu aldyggua
fet riopþ fennis iopþ
farning en bolgiarne.

1. hér held eg egi að standa: baþ. 2. furþe, B, sb. 11, 3.
3. óstírt. 4. u, óstírt; allt óstírt, B; kannste þessi bardi ord
egi að vera: hvarþund: hvarþund. 5. kannste: her leics of sea
ferja. 6. fyrir ofan híd fyrir e stóð í. 7. em, b.

17.

Þa es avþ fíptis ester
al milds cono dualþe
venleitt hoddgefn honum 1.
hiorlundr a ste sunda
hreins uarþ þeggr við sína
hravstr þa er gefst af flávste
avþar eigen brúþe
guilliande at scialsc 2.

1. um, b. 2. á sjálfsagt að vera sciljasc.

18.

Dyrþ hittir baþ drotten
dag beiar ser tola
hest gat hriofr uif freistne
hug borþ moens storþar
hlaut sa es e. e. i.

19.

Floþ 1. varþ heim 2. meþ heifnum 2.
hlundyr's fara ruune
cona baþ ser vif synþom 2.
savrliuis gvb hliua
bliþr 3. dugþe sua brufe
bratt at hon samgasc matet
himna 4. vallde af hildar
have niftis sam 4. vifto.

1. fyrir ofan o var skrifad i. 2. im, um, vm, b. 3. þr, b.
4. im, am, b.

20.

Syner gef meþ sina
seggia travste 1. af flavste
þa var þrec mannz eve
þong tua sono unga.
Seim tyner 2. sueiðom 3.
scof meiftr 4. at o breifre
borþse ne bada þorrþe
berra seð hver 5 neðen..

1. kannste: trauste 3: trausts. 2. er, b; hér vantar ord i
meininguna, kannste: kom. 3. om, b. 4. þr, b. 5. er, b.

21.

Sin bar of av 1. þa er annan
ast vitioþr 2. let sitia
hravstr erfingia hristir
hlackar stíðs abacka
oc þa er annan soka
avþ gilbir son vilbi
stóþ umb sase síþan 3.
sviþr 4. þegn at 5. av 6. miþr.

1. i einum staf. 2. þr, b. 3. i þetta vísuord vantar eft-
ert. 4. þr, b. 5. t, daufr. 6. i einum staf.

22.

Dyr leit frons et frana
stein rloþr 1. coma 2. at sueine
þryggv varþ víþ þat 3. harþa
þan en vargr tœ aÐnan
oc þavǵ fergir þiarga
bratt þvavrungi 4. matte
dyr þa er dyggua hlýra
drogo þravt til scogar.

1. þr, b. 2. om, b. 3. bundid. 4. þannig' B, av i ein-
um staf; þravtunge, afftr.

23.

Slaut svenn þirþar 1. getes
hugstþr leo flóþe
atr 2. með girþo 3. aÐnan
stfer 4. blorg fra uorgom 5.

1. þannig; fl. þirþar. 2. réttara: acc. 3. ir, b;
rétt.girpo. 4. fer, daufr; kannstfer: stfer. 5. om, b.

fiornaems föddo þorvar
 fleins iþorpe einu
 bróþr glygg iþvatendr 6. þaða
 blóþ ís ne til uifsoft.

6. rétt. glyggð hvatendr.

24.

Þiſſe hálfr sa er þaſſe
 þraðneillds 1. telet ſulanna
 blotum 2. gnögþr frá þrigþe
 bliþom 2 sa vetr ſiþan
 þus atte ſer þetteð
 þorſtrengs oc 3. at þat 4. lenge
 iorþ ialden garþe
 ogn tuiſt oc þelt criſtne.

1. þeſir átt að vera þraðneillds. 2. um, um, b.
 3. þeſu orði vildi eg ſteppa. 4. bündid.

25.

Þorr þeſar engla ſtyris
 . of 1. lovn 2. af gram ravnar
 þraustr sa er þer ſtoþſt freſtne
 þeim 3. ſielings vel micla
 þlavt sa þ.

1. kannſte aðſt, þ. e. áxt, einöð 45, 8. 2. þannig;
 þ. e. laun. 3. ím, b.

(4)

26.

De þa er heissar hnecker 1.
harmvister 2. sona miste
dyrþar vatn við þrotu
daelt gerþe ser metke 3.
els hallu við mic male
mier 4. freistat nu þino
frægr ualderir 5. folsbar
framar en iogs eng gamla 6.

1. er, b. 2. er, b; sjá 10, 5 og 9. er 8. fgr. 3. þannig;
þ. e. malti. 4. á hjálfsagt ad vera min. 5. er b; hér ff. í,
sjá 9. er 8. fgr. 6. am; b.

27.

Hurgðys 1. fro 2. ec heima
hans luttieþo sitia
qvodd 3. uar havgðs met honom 4.
have borþe við þa 5. forþom 6.
ec em iotlegþ stocken
afcar 7. vinom 8. siarre
fron er bravtt fra 9. mer m...
... men dyr suema 10.

1. óglögg; Hurg... D; kannste: hurgeynit. 2. þannig;
frá, D. 3. óglögg; quod, D; quon. 4. om, b.
5. a, dauft; kannste við þe, vinir. 6. om, b. 7. ar,
dauft. 8. vi, dauft. 9. ra, bundid. 10. kannste: suetna.

28.

Gjaltafu göp þo 1. maltac
galgs 2. leiþar mer reiþe
arfstilles 3. þarf ec allar
eirar þurstum fleire 4.

1. má líka lesast: þv. 2. helde vildi eg gagls, þvi gagls
leiþ er himin. 3. arfs er dauft. 4. þannig; kannste fleira.

settu fur. mynd alls minnunc
minn uingjara 5. þinna
veittu þs uarcuð dretteð
varþ hallð konongr 6. allðar.

5. ar er dauft; á víst að vera vingiava. 6. síðara on bundid.

29.

Morþ solar uayf male
meiþer 1. síðar leiþar
gokrams 2. hotoþr recca
rogs iþerp or scoge
men ferger 3. uar margan
mot hressa þs þessum 4.
votr oc uað til mætrar 5.
vargg nisttr fer biargar.

1. er, b. 2. am, b. 3. er, b. 4. um, b. 5. ra, b.

30.

Öc til avmra 1. reffa
atuinno gaf þuðils
viggbaldr 2. viðrær 3. foldar
verk 4. cavy þat 5. er fer merfþe
fast heit lundr oc læynðe
liðveðgis tru síðe
hlyra 6. dýrs heipna ruða
hætnæfr 7. við 8. gupf sottom 9.

1. avm, b. 2. dr, b. 3. þr, b. 4. ef, b. 5. bundid
6. þannig; á víst að vera hlyn eða hlunn. 7. að dauft; þad
hefr sjálfsagt verid hætnæfr, 8. hætnæfr þ. ei síðrúðr,
8. v er dauft. 9. om, b.

(4*)

31.

Wds 1. huardyggua hugga
happ milldr 2. ser 3. vilde
laß höfs lyfste möða
leggiar farns i harme
þa er við huguð heva
herstefner reß efna
sit bioþr 4. snotra 5. lyða
sin heit friðar veiter 6.

1. v er dauft. 2. dr, dauft. 3. ógleggr; eg held hér haf
stadid i bændum: fr, 3: konongr, einsog 34, 7. 4. þr, b.
5. ra, b. 6. er, b.

32.

Þytr 1. engla lþ itrom 2.
angr hriðanda oc þiðar
unner 3 avllo hreiðe
allt gott sa er scop drotteð 4. h. f. e.

1. l er dauft. 2. om, b. 3. un er dauft; réttara: einn er
4. dauft.

33.

Gorvar goþr en veriafc
gramr 1. þvrste þær samna
travt aþr tiginu 2. mætte
travanus 3. vel rane
bayß laðdreki 4. . . .
lyða 5. riðara friðo
snildar framr 6. at samre 7.
suerd hridar til við.

1. am, b. 2. nn, dauft. 3. travanus, B; us, b. 4.
ei, dauft. 5. heldr vilði eg: bayß landreki lyða — líði riðara
friðo. 6. am, b. 7. re, óstir; réttara samna.

34.

Mintese gramr 1. þa er gumna 2.
guðdiarfra var þarse
yaglar læt 3. hve avea
endr 4. placitus 5. kende
vellmeldr 6. bað víða
vigteitr konongr 7. leita
gnott het goðs þeims mætte
gramr suinnan þal sinna.

1. þetta mun rétt; stinnbókin hefir gar með bandinu ra
upphfir milli g og a, einsog orðid hēti graar, sem ekki getur
stadist. 2. um, b. 3. dauft. 4. dr, b. 5. us, b. 6.
eldr, dauft; kannst: vellmeipis. 7. bundid fr.

35.

Brøðr víða byrvils sciða
betels 1. tveir at leita
ar þeirs itrom 2. voro
endr placito afhende
fundo gylua grundar
glapriðanda umb síðer
unnar furs 3. ne ærer 4.
afrendau boar 5. leiddo

1. réttara: beitis. 2. om, b. 3. fyrra s. var dauft;
réttara: furs. 4. æ, dauft; erer, B. 5. þannig; þ. e.
bær; kannst þad hafi verid þovr eða þour, því stinnbók frá
ofanverðri 14. öld (Gornald. S. 3. b. form. bls. 15) hefir av
f. s, t. d. rovksemd. og Sagurff. nokkrum sinnum ou,
t. d. siou, scougul, þoulda, þoutrudr.

36.

Var toc vegs ens furra
vigg finande at miðase
sunds þa es sina kende
snar lundahr húsarla
ser . er aþe 1. sérir 2.
seims 3. huggunar beima
bratt . bön af 4. dröfne
bilsfngir þa er toc hrygguafe.

1. leikafi, B, sem mun þad réttá. 2. ir, b. 3. im, b.
4. daufr.

37.

Quadde craste prudan 1.
crift ravdd ata 2. nifte
dyrf hitter 3. þic drotteNs
dygg scalla þu nu hrygguafe
tiþ kámr 4. soknar seiþa
sender 5. þer 6. at hende
eN su er yþr 7. mun finna
auþ oc veg fyr nauþir 8.

1. þ. e. prýddan. 2. réttara: ara. 3. er, b. 4. æm, b.
5. er, b. 6. bundid. 7. þr, b. 8. ir, b.

38.

Blie tyner 1. uaN beina
bauglestanda gestum 2.
sunds toest 3. þarmr af hondum
þaor þeims 4. comner 4. uaro 5.

1. er, b. 2. um, b. 3. est östir; líflaga toese, því t
brúfast annars aðvet í enda líðandi sagna í þessu broti. 4. im,
om, b. 5. óglæggf.

ut beite fra ec atá
undrasc, b. sþr. þa 6. er fundo
þíps ascerant wals beise
scott 7. ahygio þocca.

6. óglogg. 7. óstíre

39.

Fríþ beise 1. geisr. fríþan 2.
fognof met ser brognum 3.
heppom glaste 4. þeim er þraustla
haverþ mein bera a. forþv
lytr.

1. er, b. 2. dauft. 3. um, b. 4. glöftr, B, sem
vari réttara.

40.

Hugþo þröþr at beise
br . . . egs 1. megeN vaNla
þottosc milde mara 2.
meN. placidus 3. feNa
vNdz hyrþrottar 4. hitto
híaldr 5. serk . . .

þo 6.

hoddseude ræt. feudan.

1. fannste; brannleggs (þ. hrings). 2. dauft; fannste:
mætan. 3. uð, b. 4. þrottar, dauft. 5. br, b. 6.
latínsska sagan segir, að bráðurnir hafi þelt Placidus af öri,
sem hann hafði á höfðinu (signum cicatricis in capite).

41.

Þoro orþr 1. oc vnþ . . 2.
 oddregns 3. huatiendr fegner 4.
 heifens grams 5. af þlioþe
 þiorva lund er fundo
 þobda baldr til þildar
 ylldr 6. coma scylde
 alla tign oc eignasc
 en a 7. er let af þende.

1. þr, bundid svo, að flofi er settur við efra legg, þornsins
 þefir það band hér effert að þýða; sb. 13. er. 5. fgr.
 2. réttara: urþo. 3. dre, dauft. 4. er, b. 5. ra, b.
 6. hug myllde (hugm, dauft), Þ, sem vera mun það rétta.
 7. en þ . . . na, Þ; heldr vildi eg: endr þá.

42.

Þratt retsk ifor flutir
 flóþar 1. elds með bróþrum
 maþr fvmNs 2. þa maNi
 meiga 3. tiþende at segia
 sotto fuNd er fretto
 farNer 4. riþanda uiþa
 loþþa sueit at lifþe
 lengi placidus drenger.

1. dauft. 2. vm, bundid svo, að hverstrif var yfir v;
 fvmNs, Þ, réttara fvmNe. 3. megen (en, dauft) eða
 meiga, Þ; eg vildi helst: megin. 4. dauft; má lífa lesast
 faren eða fram.

43.

Fus gerþe veg víso
varþ gramr 1. ar 2. harþa.
heim 3. er hapseom gaeymer
hring . est 4. mestan
sette þengill þrottar
þing bliði 5. 6.
avflogs 7. lyfs oc avþe
ulfs fope toc 8.

1. m er dauft. 2. kannste: seginn. 3. im, b. 4. kannste: hringlestanda, einsog bauglestanda 38, 2. 5. bl, dauft; bliþe, B; heldur vildi eg: bliþr. 6. hofþ: ingia, B, i eydunni, sem an esa mun rett. 7. av i einum staf. 8. kannste: gopa, i eydunni.

44.

Enn baþ ungra 1. maða
itr gramr 2. fira samna 2.
. 3. ef sameþr þottese
ferþ placitus 4. verþa
. 5. como þa seima
sendes heim 6. ne hað kende
. ar 7. lund 8. at hondum 9.
hæc lafs syner 10. baþo 11.

1. ra, b., dauft. 2. am, b. 3. kannste: fljótt, i eydunni. 4. us, b. 5. kannste: svinn. 6. im, b. 7. kannste: hvarjar. 8. heldr vildi eg: lunda, 9. brædurna. 9. um, b. 10. er, b. 11. réttara: báþer.

45.

..... 1. brims 2. abesþrum 3.
blacc rennande leða
..... aeytendr røþo 4.
scofs stormeðes 5.
..... 6. let þessa dreinge
þra 7. hevetiande 8.
sognar 9. frans isyna
sueit þa aðst 10. var 11.

1. kannste: réði, náði eða fngði. 2. im, b. 3. um,
b. 4. eg held að ord vanti á eftir røþo, og nokkra staf
framan af fyrri ordinu; kannste vssuordid egi að vera: skraeyt;
en þr røþu skraut; það latínska hefir á þessum stad: videns
vero juvenes elegantes et morum honestate
compositos. 5. kannste; þokka, sb. 38, 8. 6. studullinn
á audsjáanlega að vera þ og hendingin ng; kannste: þings,
því sóknar frans þing er orusta. 7. hér er í skimbókinni
sama band við efra legg þorns, sem 41, 1, hugrævegna báðar
affristirnar hafa hér: þeirra. 8. ev er víst framkomid af
w, sem brúkad er f, v, einsog 38, 7; í eydunni held eg egi
að vera: setja; það latínska hefir: inter primos convivas
suos ordinavit. 9. þ. e. sóknar. 10. þetta er ff. æðst;
dæmi til þess, að a setjist fyrir framan æ finnst og í Mjálu k.
30, 2, hvar Gunnar Pálsón hefir réttilega álitid að æst að
vera ff. æst. 11. kannste, teiti, í eydunni.

46.

... r 1. þinna 2. harre
hann 3. eignasc ve
... ldr gavsgo ... þr allðar
... fl stelliðr
lytr ..

1. kannste: Þýrt er. 2. im, b. 3. dauft.

47.

Her maðla for hraðla
 hyl e 1. at motte
 same var of so mia 2.
 sic placitus 3.
 ogn stöð angis af hegne
 ulf göpendr þa floþo
 þegn hlaut guðs fyrir 4. gegne 5.
 gavtr 6. hafese uel rafa.

1. kannste: hylbrjótaðe. 2. kannste: sókn at frem-
 ta. 3. us, b; í eydunni á líflega að vera mikli eða mikla.
 4. er, b; fur, D. 5. þ. e. gagni. 6. þ. e. guðr.

48.

Herferþar rac harþan
 hyl þrottr í styr stotta
 odda þing 1. ryðde 2.
 eir lavst horoþ 3. þeira 4.
 aþr fyr ran þat 5.
 rands linds 6. stafar viðla
 gald sem 7. guðs þegn 8. vallaðe 9.
 gjafr 10. betse 11. metendr lesto 12.

1. þings, D, mun vera rétt; í eydunni á að vera: ok.
 2. réttara: eyðde. 3. líflega fyrir hær oþ, þ. e. her oþ, ein-
 og hjærst s. hérud í skb. frá 14. öld (Gornald. 3. b. form.
 bls. 15.). 4. eir, b. 5. kannste: er teþ o, í eydunni.
 6. réttara: sinni. 7. em, b. 8. dauft. 9. dauft; kannste:
 vildi. 10. eg vildi heldur: gullt. 11. þ. e. best. 12. eg
 vildi heldur: festo.

49.

Hyrgilldir 1. legr 2. hýildar
þramn 3. viðs lífi sino
garpr þarþ þ . . . 4. iþorpe
þing veliöndom dueliase
sett 5. or 6. eins 7. þuers yttis
apalds garþ brimis capla
lattas 8 þ . v. lyþar
lungþ umbuervis 9. stöngit.

1. hyrgilldr, B. 2. dauft; kannste: lét, þó ég heldur
vildi: féll. 3. am, b. 4. þyþr (dauft), B. sem mun vera
það: rétt. 5. kannste lét. 6. dauft; of eda or, B; eg vildi
helga of. 7. dauft. 8. dauft; lattat (dauft) B; í þessu vísu
orði ætti að felast: líðsmanna kenning eda herbúða, þv. meiningin
er: Placidus setti líðsmennina (eda herbúðir sínar) umhverfis
um aldingard einhvers þóarmanns; hið latínsla er ekki svo greini:
legt á þessum stað, og hefir einungis: exercitum suum
tribus diebus in quodam loco, ubi uxor sua pau-
per hospita manebat, requiescere fecit. 9. þannig.

50.

H te 1. ser þættin
þres igarþe þessum 2.
seks . engiar þar þongra 3.
þeopista ser uistar
sitte iarþar fra 4. frþise
sian 5. þavgs sa er tóe þana
undens sætes 6. 7. itrum
endr placito sendir.

1. kannste: hús átte, vinsög 24, 5. 2. um, b. 3. ra,
b. 4. dauft. máste: fyr. 5. sian eda fran, B. 6. átes,
dauft; átes, B. 7. kannste: frá, í eyðinni.

51.

De iðr ísal síðar
 síðfropastir moðor
 bróðir hlutu þestrar íþio 1.
 enggið 2. . egs víðer gengð
 eðr ite foldar elld . . .
 3. leðbet
 hieði gott 4. þot hitte
 h þer 5. moðor.

1. io, dauft. 2. gg, dauft. 3. . . . livo, B. 4. þ. e.
 gått. 5. er, B.

52.

Unds tit røfir tõe
 tu þr 1. of þat røða
 orþ hvat þífe nírþer 2.
 3. framast munþe
 þollr gat 4. eðr all 5. . . .
 fur broþor
 lñst oc lánga freístne
 l hlífar.

1. kannste: tueir bróðir. 2. ir, b. 3. kannste: und
 linnð. 4. hér mun vanta snáprð, t. d. áv eda'endr. 5.
 kannste: ellri. Efni þessa erindis er í því latínska sona:
 et sedentes circa meridiem et mutuo confabulan-
 tes, exponebant sibi invicem de infantia sua—
 dicebat major minori, o. s. fr. og í það næsta erindis
 hefir þar lánga frásögu um foreldra þeirra, uppvort, ferð frá
 Rómaborg, og hværþu þeir stíldust, sem áður er getið, 21.
 22. 23. er.,

53.

Fra þui er friþgin nýia
 fi , sitz tru kendo
 raþ yr røms borg 1.
 moþela floþo
 oc biar: gloþa beiþer 2.
 þuiß 3. gripið sagþesc
 fror 4. af frøeno dyre
 floþ . . 5. er uargr 6. tec broþor.

1. kannste: viðri, einsog 15, 1. 2. þer, dauft. 3.
 kannste: bragþvißs. 4. þ. e. frá. 5. á ad vera: floþs.
 6. ua er dauft.

54.

Keðdosc avr 1. þa er end . . 2.
 . . ir . . 3. fress sogo þessa
 mildet brøþr en moþer
 me 4. . . . sonð. bygga
 spanþe itr til inþis 5.
 enrguþ 6. . . . a þerra
 þuiat þryg saga hugun
 hodd scer 7. þe þe 8.

1. av í einum staf. 2. kannste: endi. 3. vantar í B;
 kannste: und. 4. kannste: meinstygg. 5. ynþis, B.
 6. eir guþ, B, líkl. rettara. 7. vantar í B, sem þeir:
 hodd þe . . . 8. nape, B.

55.

De fiolcofteg fustesc
 fost . landa 1. til 2. 3.
 hauca flifs þa er hafþe
 hve grund sono fundna
 flott haf fylgio veitta 4.
 fen gloþar 5.
 lips havþþingia 6. læifþan.
 langbarþa 7.

1. 3: fóstrelanda. 2. vantar í B; líka mætti gífa á: fóst;
 irlands á vit. 3. kannske: branda. 4. þ. e. veita.
 5. kannske sér tróþa í eydunni. 6. av í einum staf. 7. í
 eydunni, kannske: til jarþar; latínsta sagan lætur Þeð
 píftu segja: de terra Romanorum sum.

56.

. . . kndosc 1. hjú þa er handa
 . . . þavf 2. ne
 atburþ ellda nleþi
 ormu 3. com þangat
 beife þror uif þaþa
 b . . ri fanna
 armlinþ oseo fíðar
 . . ld . . rþ þo 4.

1. 3: kndosc. 2. av í einum staf; þavp eða þavð,
 B. 3. kannske: ormváangs hve. Meintugin á ad vera:
 hjú kndosc, þa er handa elda (þóll, konan, sagði) ormvangs
 nleþi (Plácido) atburþ (hve hjún) com þangat. 4. meinting
 fíðara víshelming: beife: þror armlinus (Plácíðus, kannað:
 íf) vif þaþa (burt, sonu sína, þá þeir höfðu sagt honum fanna
 (sögu) oseo fínuar.

57.

Öörþo gróunnar iqrþar
 gott 1. resck 2. havþþo
 eklaust itrum 3. þacker
 grám 3. sníollom 3.
 aþr eil rums 3. fra romo 4.
 5. meþ teitre
 figr glapr 6. snille . . ruþ . . 6.
 ande 7. feore 8.

1. gopv, B. 2. kannste: er baresck (?: barizt). 3. um, ra, om, b. 4. kannste: rómo. 5. kannste: rékka sveit, í eydunni. 6. þannig B; gladr—rud., affr. 7. kannste: sóknstærandi. 8. ?: færi. Latínska sagan hefir þetta með færi ordum: omnis igitur exercitus plurimum gaudebat, et de inventione eorum et de victoria barbarorum.

58.

Ne víghressa uíssi
 uel 8
 tír mildr tiggia þeirra
 trau
 oþaruo baþ erse
 ltr str urþa 1.
 andran adrianus
 avrfa mets 2.

1. ur, dauft; kannste: víþa. 2. í þessu erindi mun þess getid, ad Trajan keisari féll frá, en Adrian eðf elti.

59.

Sn bað með ser suinnat 1:
snar of 2. þengill
itr hnekkir stoð vte
. itum 3. ganga
blottu qvað gramr 2.
. soen 4. oc fagna
quon þittir þu
.

1. s: svinnan. 2. kannste: snarfengr í hof.
3. kannste: ángs Placitum. 4. son, B.

Leidréttingar.

- Bls. 5. línu 20. les: umslagi
 — 7. — 2. — Placidius
 — — — 29. MCDLXXXI les: tclxxxi (tveir
 púntar yfir c)
 — 8. — 3. les: ofnid
 — 14. — 29. — hers offins
 — 17. — 23. — flugstygum
 — — — 24. — albyggva
 — 20. — 4. — sviðr
 — — — 11. — býr
 — 21. — 26. — laun
 — 22. — 21. — haltu
 — — — 27. — gjalt : afu
 — 23. — 1. — máli
 — — — 27. — hélt
 — — — 30. — harmt
 — 25. — 18. — viggfinnandi
 — 26. — 22. — kvaddi
 — 30. — 29. mt. i. mf.
 — 31. — 5. les: einshvers

Þann 3ja Febrúarii 1833 verður hátíð
haldin af Þessastada Skóla, í minns-
ingu fæðingardags vors allranáðug-
asta Konúngs Fridriks Sjötta;
bidjum vér því, með þessu bodsriti, and-
mjúklega og ástfámlega Skólans Forstjóra
og adra Skóla vint og velunnara, að þeir
vilji ásamt með oss þessa hátíð halda, Gudi
og Konúnginum til verðugs lofs og
heidnrs.

Þessastøðum þ. 2. Jan. 1833.

